

HOÀI NI ỆM M TR Ò NG X Ò A

Tr ù n Ng ù c Sáng

GV khoa Dân Văn

Khi ta ò ch ò là n ò i đ ò t ò

Khi ta đ ò đ ò t đ ò hóa tâm h ò n

(Ti ếng hát con tàu - Ch ò Lan Viên)

Trong dòng đ ò i đ ò y lo toan và b ò n b ò u, có nh ò ng th ò r ò t đ ò n s ò và bình đ ò , n ò u nh ò cu ộc c s ò ng th ò ò ng ngày c ò l ò ng l ò trôi nh ò dòng n ò ò c êm đ ò m c ò a con sông th ò a ò u th ò mà ta h ò ng g ò n bó, thì ch ò ng m ò y khi chúng ta đ ò ý t ò i. Nh ò ng theo dòng th ò i gian tuôn ch ò y, nh ò ng s ò đ ò i thay th ò ò ng đ ò n mà ch ò ng h ò báo tr ò ò c, và nh ò ng th ò đ ò n s ò bình đ ò ò y, đ ò n khi m ò t đ ò r ò i ta m ò i gi ò t mình th ò ng th ò t nh ò n ra không bi ết t ò khi nào nó đ ò thành máu th ò t, đ ò tr ò thành m ò t m ò nh ghép c ò a chính trái tim mình.

Ngôi tr ò ò ng cũ n ò m khiêm t ò n gi ò a lòng thành ph ò , ch ò ng bi ết t ò ò c xây đ ò ng t ò bao gi ò . Nghe nói đ ò là m ò t tr ò i lính cũ đ ò ò c c ò i t ò o l ò i. Ngôi tr ò ò ng không khang trang, cũng không hi ện đ ò i, th ò m chí còn có v ò già nua x ò u xí. Nh ò ng b ò c t ò ò ng hoen vàng loang l ò rêu phong. Dãy phòng

Hoài niệm trong xa

Viết bởi Administrator

Thứ 7, 03 Tháng 4 2013 15:28

làm việc cũ kỹ. Mọi phòng học đều sạch. Bàn ghế đã bắt đầu xiêu vẹo. Sân trường khắp nơi đầy cỏ dại, vùn vụt những vạt ngô ngoằn ngoèo. Cảm giác đầu tiên của bạn là khi đặt chân lên đây có lẽ họ hiểu đầu là một cảm giác mơ hồ, nửa như thân trường nửa như lạ lẫm, cảm nhận một người sau bao năm xa quê là một cảm giác vui vẻ vì mình quê thanh bình và tĩnh lặng của chính mình thì thế. Nhưng sự thật, tất cả của cuộc đời dường như đều đứng ngoài cánh cửa trường.

Tôi gần bỏ quên ngôi trường này chỉ sáu tháng. Nửa năm! Thời gian của bạn là dài, nhưng cũng đã đi qua bao kỷ niệm. Những buổi sáng tinh sương trên sân trường. Trên cành cây riu rít tiếng chim kêu. Những giờ học trên luống rau trong khu vườn nhỏ nhỏ những hạt kim cương lấp lánh. Những buổi trưa hè oi ỏi. Lá khô rơi lác đác giữa sân trường. Không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe được làn gió đùa xào xạc trên những tán cây xanh biếc. Lúc có những ngày trời chuyển mùa râm rích. Những mặt mình ngắm nhìn và rồi trở về mái hiên nhà. Những cành cây nghiêng khiu uốn mình trong làn gió thổi. Cái se lạnh như ngấm vào tận đáy lòng.

Mọi ngày trôi qua ngôi trường này là một cảm xúc khác nhau, muôn hình muôn vẻ như chiếc kính vạn hoa rực rỡ sắc màu. Có ai ngờ từ lâu ngôi trường cũ này đã trở thành một phần máu thịt của chính bạn thân mình. Đứng giữa đây khi đã chuyển đến nơi làm việc mới, những hoài niệm bình dị thân trường này như sóng vỗ, âm thầm và da diết, như nỗi nhớ quê nhà chực chờ lên nỗi lòng người là khách tha phương người trong một buổi chiều đứng chân nơi xa lạ...

Thời gian vẫn lặng lẽ trôi.

Chỉ mấy tháng chia xa vậy mà ngày trở về cảm nhận đi đến một nơi xa lạ. Ngôi trường cũ giờ đây đã thay da đổi thịt. Cánh cửa đã đóng làm mới lại. Những dãy phòng cũng được cải tạo và xây mới. Ngôi trường đẹp hơn, khang trang hơn. Ngay bên thân tôi giờ đây cũng đang làm việc tại cơ sở mới rộng rãi và hiện đại. Một trường mới trong lịch sử phát triển của nhà trường chính trường đã bắt đầu. Những đường mới đang mở ra và còn trải dài phía trước. Tất nhiên đi qua đó quật quật đáng mừng! Nhưng không hiểu sao thoáng sau đó vẫn là một nỗi buồn pha chút. Những năm tháng đã qua không thể nào quên. Song có lẽ với những ai đã từng có một khoảng thời gian gần quên ngôi trường này, dù chỉ là người ngoài, sự mãi còn dường như những ký ức về một kỷ niệm khó quên của chính cuộc đời mình, dù cho thời gian có trôi qua bao lâu cũng chẳng thể nào phai nhạt./.